Downloaded via the EU tax law app / web

Kohtuasi C-2/05

Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

versus

Herbosch Kiere NV

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Arbeidshof te Brussel)

Võõrtöötajate sotsiaalkindlustus – Kohaldatava õiguse kindlaksmääramine – Teise liikmesriiki lähetatud töötajad – E 101 tunnistuse kehtivus

Kohtuotsuse kokkuvõte

Võõrtöötajate sotsiaalkindlustus – Kohaldatavad õigusaktid – Töötajad, kes on lähetatud muusse kui tööandja asukohajärgsesse liikmesriiki

(Nõukogu määrus nr 1408/71, artikli 14 lõike 1 punkt a; nõukogu määrus nr 574/72, artikli 11 lõike 1 punkt a)

Määruse nr 574/72, millega määratakse kindlaks määruse nr 1408/71 rakendamise kord ? määrusega nr 2001/83 muudetud ja täiendatud versioonis, mida on muudetud määrusega nr 2195/91 ? artikli 11 lõike 1 punkti a alusel välja antud E 101 tunnistus on siduv selle liikmesriigi pädevatele asutustele ja kohtutele, kuhu töötajad lähetati, niikaua kui tunnistuse väljastanud liikmesriigi asutused ei ole seda tagasi võtnud või kehtetuks tunnistanud.

Järelikult ei saa vastuvõtva liikmesriigi kohus kontrollida E 101 tunnistuse kehtivust osas, mis puudutab tunnistuse väljastamise aluseks olnud asjaolude hindamist, eelkõige liikmesriigis asukohta omava ettevõtja ja selle ettevõtja poolt mõne teise liikmesriigi territooriumile lähetatud töötajate vahelise otsese suhte olemasolu töötajate lähetusperioodi kestel määruse nr 1408/71 – määrusega nr 2001/83 muudetud ja täiendatud versioonis, mida on muudetud määrusega nr 2195/91 – artikli 14 lõike 1 punkti a mõttes koostoimes võõrtööliste sotsiaalkindlustuse halduskomisjoni 17. oktoobri 1985. aasta otsuse nr 128, mis käsitleb määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a ning artikli 14b lõike 1 kohaldamist, punktiga 1.

(vt punkt 33 ja resolutiivosa)

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

26. jaanuar 2006(*)

Võõrtöötajate sotsiaalkindlustus – Kohaldatava õiguse kindlaksmääramine – Teise liikmesriiki lähetatud töötajad – E 101 tunnistuse kehtivus

Kohtuasjas C?2/05,

mille esemeks on Arbeidshof te Brussel'i (Belgia) 23. detsembri 2004. aasta otsusega EÜ artikli 234 alusel esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 5. jaanuaril 2005, menetluses

Rijksdienst voor Sociale Zekerheid

versus

Herbosch Kiere NV,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: neljanda koja esimehe ülesannetes N. Colneric (ettekandja) ning kohtunikud J. N. Cunha Rodrigues ja K. Lenaerts,

kohtujurist: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

kohtusekretär: R. Grass,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, esindaja: *advocaat* P. Derveaux,

– Herbosch Kiere NV, esindaja: *advocaat* B. Mergits,

– Iirimaa, esindaja: D. O'Hagan,

– Sloveenia valitsus, esindaja: M. Remic,

– Rootsi valitsus, esindaja: K. Norman,

– Ühendkuningriigi valitsus, esindaja: M. Bethell, keda abistas *barrister* T. Ward,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: P. van Nuffel ja D. Martin,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, artikli 14 lõike 1 punkti a ning nõukogu 21. märtsi 1972. aasta määruse (EMÜ) nr 574/72, millega määratakse kindlaks määruse nr 1408/71 rakendamise kord, artikli 11 lõike 1 punkti a tõlgendamist – mõlemad eelnimetatud määrused nõukogu 2. juuni 1983. aasta määrusega (EMÜ) nr 2001/83 (EÜT L 230, lk 6) muudetud ja täiendatud versioonis, mida on muudetud nõukogu 25. juuni 1991. aasta määrusega (EMÜ) nr

2195/91 (EÜT L 206, lk 2; edaspidi vastavalt „määrus nr 1408/71” ja „määrus nr 574/72”).

2 Taotlus esitati Rijksdienst voor Sociale Zekerheid’i (riiklik sotsiaalkindlustusamet, edaspidi „Rijksdienst”) ning Belgia äriühingu Herbosch Kiere NV (edaspidi „Herbosch Kiere”) vahelises vaidluses viimatinimetatu poolt lähetatud Iiri päritolu töötajate eest tasutud sotsiaalkindlustusmaksete tagasimaksmise küsimuses.

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigusnormid

Määrus nr 1408/71

3 Määruse nr 1408/71 II jaotises, mis hõlmab artikleid 13–17a, on ära toodud sotsiaalkindlustuse küsimustes kohaldatava õiguse kindlaksmääramise eeskirjad.

4 Nimetatud määruse artikli 13 lõige 2 sätestab:

„Arvestades artikleid 14-17:

a) liikmesriigi territooriumil töötava isiku suhtes kehtivad selle riigi õigusaktid, seda ka juhul, kui ta elab teise liikmesriigi territooriumil või kui tema tööandjaks oleva ettevõtja või isiku registrisse kantud asukoht või peamine tegevuskoht asub teise liikmesriigi territooriumil;

[…]”

5 Sama määruse artiklis 14 on ette nähtud:

„Artikli 13 lõike 2 punktis a sätestatud reegli kohaldamisel arvestatakse järgmisi erandeid ja erijuhtumeid:

1) a) Liikmesriigi territooriumil tööle võetud isiku suhtes, kelle tema tööandja lähetab teise liikmesriigi territooriumile tööle sama tööandja heaks, jäävad kehtima esimesena nimetatud liikmesriigi õigusaktid, tingimusel et kõnealuse töötamise eeldatav kestus ei ületa 12 kuud ning et ta ei ole saadetud asendama teist isikut, kelle ametiaeg seal on lõppenud;

[…]”

Võõrtöötajate sotsiaalkindlustuse halduskomisjoni otsus nr 128

6 Määruse nr 1408/71 IV jaotise alusel loodud võõrtöötajate sotsiaalkindlustuse halduskomisjon (edaspidi „halduskomisjon”), kelle ülesandeks on tegeleda kõigi nimetatud määrusest tulenevate haldus- ja tõlgendamisküsimustega, võttis selle määruse artikli 81 punkti a alusel 17. oktoobril 1985 sel eesmärgil vastu otsuse nr 128, mis käsitleb määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a ning artikli 14b lõike 1 kohaldamist (EÜT 1986, C 141, lk 6; ELT eriväljaanne 05/01, lk 35?82), mis oli põhikohtuasja aluseks olevate asjaolude toimumise ajal kehtiv. See otsus asendati 31. mai 1996. aasta otsusega nr 162 (EÜT L 241, lk 28), mis jõustus pärast viidatud asjaolude asetleidmist, ning see otsus omakorda asendati 13. detsembri 2000. aasta otsusega nr 181 (EÜT 2001, L 329, lk 73).

7 Otsuse nr 128 punkti 1 kohaselt kohaldatakse määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a sätteid ka „töötajale, kelle suhtes kehtivad mõne liikmesriigi õigusaktid ja kes on tööle võetud selles liikmesriigis, kus on ettevõtja asukoht või ettevõte, eesmärgiga lähetada teda mõne teise liikmesriigi territooriumile […] tingimusel, et:

a) ettevõtja ja töötaja vahel on kogu lähetusperioodi kestel otsene suhe;

b) ettevõtja tegutseb tavaliselt esimese liikmesriigi territooriumil, st juhul, kui tegemist on ettevõtjaga, kelle tegevus seisneb personali ajutiselt teistele ettevõtjatele vahendamises, annab ettevõtja tavaliselt personali selle riigi territooriumil asukohta omavatele tööjõu kasutajatele nende kasutamiseks sama riigi territooriumil.”

Määrus 574/72

8 Määruse nr 574/72 artikli 11, mis kuulub määruse III jaotisesse pealkirjaga „Kohaldatavate õigusaktide kindlaksmääramist käsitlevate määruse sätete rakendamine”, lõige 1 sätestab:

„Selle liikmesriigi pädeva võimuorgani määratud asutus, kelle õigusakte kohaldatakse, väljastab tunnistuse, mis tõendab, et töötaja suhtes kehtivad kuni kindlaksmääratud kuupäevani:

a) töötaja või tema tööandja taotlusel määruse artikli 14 lõikes 1 sätestatud juhtudel;

[…]”

Eeltoodud sättes nimetatud tunnistust tuntakse „lähetustunnistuse” või „E 101 tunnistusena”.

Belgia õigusnormid

9 24. juuli 1987. aasta seaduse, mis käsitleb ajutist töötamist, asendamisi ja töötajate vahendamist ettevõtjatele (20. augusti 1987. aasta Moniteur Belge, lk 12405) artikli 31 lõige 1 sätestab:

„Füüsilistel ja juriidilistel isikutel on keelatud väljaspool I ja II peatükis sisalduvate eeskirjade reguleerimisala vahendada töötajaid sellistele kolmandatele isikutele, kelle heaks need töötajad peavad töötama ning kelle suhtes neil isikutel on teatavad tööandja õigused, välja arvatud teatavatele Ministrite Nõukogu (*Conseil des Ministres*) poolt kuningliku dekreediga nimetatud mittetulunduslikele ühendustele.”

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

10 Herbosch Kiere teostas 1991. aasta aprillist septembrini toestus- ja betoonimistöid ning paigaldas betoonarmatuure kahel Belgias asuval ehitusobjektil. Tööde teostamiseks pöördus äriühing Iiri ettevõtja ICDS Constructors Ltd (edaspidi „ICDS Constructors”) poole. Kõnealuse ehitusobjekti osas sõlmiti kaks alltöövõtulepingut.

11 Herbosch Kiere kontrollis, et Belgias töötavatel ICDS Constructors’i töötajatel oleks olemas pädevate Iiri ametiasutuste poolt määruse nr 574/72 artikli 11 alusel välja antud kehtiv lähetustunnistus, ning et Iirimaal oleks nende töötajate eest tasutavad sotsiaalkindlustusmaksed tasutud. Esimese astme kohus leidis, et kõigil asjassepuutuvatel töötajatel, v.a. üks oli E 101 tunnistus olemas.

12 Belgia tööministeeriumi sotsiaalvaldkonna seaduste inspektsioon koostas 12. oktoobril 1992 protokolli, milles märgiti, et Herbosch Kiere kasutas ICDS Constructors’i vahendatud Iiri päritolu

töötajaid ning seega polnud nimetatud töötajate tegelik tööandja mitte ICDS Constructors, vaid Herbosch Kiere.

13 Selle protokolli järeldusi arvestades leidis Rijksdienst, et Herbosch Kiere'l oli kõnealuste töötajate suhtes teatavad tööandja õigused, seega tuleb neid pidada töölepingu kaudu Herbosch Kiere'ga seotuks. Selle tulemusena nõudis Rijksdienst Herbosch Kiere'lt Belgia sotsiaalkindlustusskeemi alusel makstavate maksete tasumist.

14 Herbosch Kiere tasus tingimuslikult Rijksdientsi poolt maksetena nõutud summa, st 3 647 567 Belgia franki (90 420,82 eurot) ning nõudis Arbeidsrechtbank te Brussel'ile (Brüsseli töökohus) esitatud hagis selle tagasimaksmist; kohus rahuldas nõude suures osas.

15 Arbeidshof te Brussel'il (Brüsseli teise astme töökohus), kes oli saanud Rijksdiensti apellatsioonkaebuse, tekkisid kahtlused määruse nr 1408/71 vastavate sätete tõlgendamise osas. Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib teada, võttes aluseks 10. veebruari 2000. aasta otsuse kohtuasjas C?202/97: FTS (EKL 2000, lk I?883) ja 30. märtsi 2000. aasta otsuse kohtuasjas C?178/97: Banks jt (EKL 2000, lk I?2005), milline on see õiguslik väärtus, mida kõnealuseid töötajaid vastu võtnud liikmesriigi pädev asutus ja siseriiklikud kohtud peavad E 101 tunnistusele omistama. Arvestades Rijksdientsi poolt siseriiklikule kohtule esitatud märkusi, mille kohaselt kõnealune tunnistus kajastab üksnes lähetuse hetke tegelikku või eeldatavat olukorda, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, millised on need tingimused, mille olemasolul saab kontrollida töötaja ja teda lähetanud ettevõtja vahelise otsese suhte säilimist lähetusperioodi vältel.

16 Neil asjaoludel otsustas Arbeidshof te Brussel menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1) Kas vastuvõtva liikmesriigi kohus võib uurida ja/või otsustada selle üle, kas töötaja lähetanud ettevõtja ja lähetatud töötaja vahel on otsene suhe, arvestades asjaolu, et määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a määratlus „temaga tavapäraselt seotud ettevõtja" nõuab (vastavalt otsusele nr 128), et otsene suhe peab olema lähetuse kogu kestuse ajal?

2) Kas mõne teise kui ülalmainitud tõendi (E 101 tunnistus) välja andnud liikmesriigi kohus võib jätta selle tõendi tähelepanuta ja/või selle tühistada, kui talle otsustamiseks esitatud asjaoludest ilmneb, et töötaja lähetanud ettevõtja ja töötaja vahel ei olnud lähetuse ajal otsest suhet?

3) Kas päritoluliikmesriigi pädev asutus on seotud vastuvõtva liikmesriigi kohtu otsusega, kui eespool mainitud asjaoludel jätab vastuvõtja liikmesriik ülalmainitud tõendi (E 101 tunnistus) tähelepanuta ja/või tühistab selle?"

Eelotsuse küsimused

17 Esitatud küsimused puudutavad üksnes määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a ja määruse nr 574/72 artikli 11 lõike 1 punkti a tõlgendamist. Seega ei tule arvesse võtta Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 1996. aasta direktiivi 96/71/EÜ töötajate lähetamise kohta seoses teenuste osutamisega (EÜT 1997, L 18, lk 1; ; ELT eriväljaanne 02/05, lk 431), mille üheksateistkümnendas põhjenduses on öeldud: „ilma et see piiraks ühenduse teiste õigusaktide kohaldamist, ei sisalda käesolev direktiiv kohustust seaduslikult tunnustada ajutist tööjõudu vahendavate ettevõtjate olemasolu ega takista liikmesriike kohaldamast oma töötajate vahendamist ja ajutist tööjõudu vahendavaid ettevõtjaid käsitlevaid õigusakte ettevõtjate suhtes, kes ei asu nende territooriumil, kuid tegutsevad seal seoses teenuste osutamisega".

Esimene ja teine küsimus

18 Siseriiklik kohus soovib esimese ja teise küsimusega teada sisuliselt seda, kas ja mil määral on määruse nr 574/72 artikli 11 lõike 1 punkti a alusel välja antud E 101 tunnistus vastuvõtva riigi siseriikliku õiguskorra jaoks siduv, pidades silmas töötaja lähetanud ettevõtja ja lähetatud töötaja vahelise otsese suhte olemasolu lähetuse kestel.

19 Selles osas tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu praktika kohaselt, millele on viidatud halduskomisjoni otsuses nr 128, on liikmesriigis asuva ettevõtja ja tema poolt mõne teise liikmesriigi territooriumile lähetatud töötajate vahelise otsese suhte säilimine nimetatud töötajate lähetuse kestel üks määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a kohaldamiseks vajalikke tingimusi (vt selle kohta eespool viidatud otsus FTS, punkt 24). Sellise seose olemasolu on E 101 tõendis sisalduva kinnituse aluseks.

20 Tunnistuse, nagu ka määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punktis a ette nähtud materiaalõigusnormi eesmärk on soodustada töötajate vaba liikumist ja teenuste osutamise vabadust (vt selle kohta eespool viidatud otsus FTS, punkt 48).

21 Ajutist tööjõudu vahendava ettevõtja asukohaliikmesriigi pädev asutus kinnitab selles tunnistuses, et tema sotsiaalkindlustusskeem kehtib lähetatud töötajate suhtes kogu lähetusperioodi kestel. Sellest nähtub, et teise liikmesriigi režiimi ei kohaldata, lähtudes põhimõttest, et töötajate suhtes saab kehtida vaid üks sotsiaalkindlustusskeem (eespool viidatud otsus FTS, punkt 49).

22 EÜ artiklis 10 väljendatud lojaalse koostöö põhimõte kohustab asutust, mis tunnistuse väljastab, hindama asjakohaseid fakte õigesti, eesmärgiga kohaldada sotsiaalkindlustuse valdkonnas kohaldatava õiguse kindlaksmääramist reguleerivaid eeskirju ning tagada seeläbi E 101 tunnistuses esitatud andmete täpsus (eespool viidatud otsus FTS, punkt 51).

23 Mis puudutab selle liikmesriigi pädevaid asutusi, kuhu töötajad on lähetatud, siis juhul, kui need asutused asuksid seisukohale, et nad ei ole tunnistuses toodud andmetega seotud, ning kohaldaksid nende töötajate suhtes ka oma riigi sotsiaalkindlustusskeemi, ei oleks täidetud EÜ artiklist 10 tulenevad koostöökohustused – ega ka määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a ja määruse nr 574/72 artikli 11 lõike 1 punkti a eesmärgid (vt eespool viidatud otsus FTS, punkt 52).

24 Järelikult on E 101 tunnistus kohustuslik selle liikmesriigi pädevale asutusele, kuhu töötajad lähetatakse, kuna see loob seadusliku eelduse, et lähetatud töötajate suhtes kehtib neid lähetanud ettevõtja asukohaliikmesriigi sotsiaalkindlustusskeem (vt selle kohta eespool viidatud otsus FTS, punkt 53).

25 Vastupidine lahendus rikuks põhimõtet, mille kohaselt töötaja suhtes kohaldatakse ühte sotsiaalkindlustusskeemi, samuti tooks kaasa ebaselguse kohaldatava skeemi valikus ning kahjustaks seega õiguskindlust. Juhtudel, kui kohaldatavat skeemi on raske kindlaks määrata, asuksid mõlema asjassepuutuva liikmesriigi pädevad asutused kõnealuste töötajate olukorda kahjustades seisukohale, et nende suhtes kohaldatakse nende endi sotsiaalkindlustusskeemi (vt eespool viidatud otsus FTS, punkt 54).

26 Seega niikaua kui E 101 tunnistust ei ole tagasi võetud või kehtetuks tunnistatud, peab selle liikmesriigi pädev asutus, kuhu töötajad on lähetatud, arvestama asjaolu, et nimetatud töötajate suhtes kehtivad nende tööandjaks oleva ettevõtja asukohaliikmesriigi sotsiaalkindlustusalased õigusaktid ning järelikult ei saa see asutus kõnealuste töötajate suhtes kohaldada tema enda sotsiaalkindlustusskeemi (vt eespool viidatud otsus FTS, punkt 55).

27 Sellegipoolest peab tunnistuse välja andnud liikmesriigi pädev asutus juhul, kui selle

liikmesriigi pädev asutus, kuhu töötajad on lähetatud, kahtleb tunnistuse aluseks olnud asjaolude täpsuses ning seega seal toodud andmetes, eelkõige juhul kui need ei vasta määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a nõuetele, uuesti kaaluma väljastamise põhjendatust ning vajadusel tunnistuse tagasi võtma (vt eespool viidatud otsus ETS, punkt 56).

28 Juhul kui asjassepuutuvad asutused ei suuda jõuda kokkuleppele konkreetse olukorra asjaolude hindamisel ning sellest tulenevalt selles, kas olukord kuulub määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a alla, võivad nad pöörduda halduskomisjoni (vt eespool viidatud otsus FTS, punkt 57).

29 Kui viimatinimetatu pädevate asutuste seisukohti käesoleval juhul kohaldatavate õigusnormide küsimuses ühildada ei suuda, on liikmesriigil, kelle territooriumile on kõnealused töötajad lähetatud – ilma et see piiraks kohtussepöördumise võimaluste kasutamist liikmesriigis, mille asutus andis välja tunnistuse –, esitada EÜ artikli 227 alusel hagi liikmesriigi kohustuste rikkumise küsimuses, võimaldamaks Euroopa Kohtul uurida, millised õigusaktid nende töötajate suhtes kehtivad, ning seega kontrollida E 101 tunnistuses esitatud andmete täpsust (vt eespool viidatud otsus FTS, punkt 58).

30 Kui tunnistada, et siseriiklik pädev asutus võib lähetatud töötaja vastu võtnud liikmesriigis taotleda kohtult E 101 tunnistuse tühistamist, võib see kahjustada liikmesriikide pädevate asutuste vahelisele lojaalsusele tuginevat koostööd.

31 E 101 tunnistus on lähetatud töötajad vastu võtnud liikmesriigi siseriiklikus õiguskorras kohustuslik niikaua kui seda pole tagasi võetud või kehtetuks tunnistatud, ning seega on see asutustele siduv.

32 Siit tuleneb, et vastuvõtva liikmesriigi kohus ei saa kontrollida E 101 tunnistuse kehtivust osas, mis puudutab tunnistuse väljastamise aluseks olnud asjaolude hindamist, eelkõige töötaja lähetanud ettevõtja ja lähetatud töötaja vahelise otsese suhte olemasolu.

33 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimesele ja teisele küsimusele vastata, et niikaua kui määruse nr 574/72 artikli 11 lõike 1 punkti a alusel välja antud E 101 tunnistust ei ole tunnistuse väljastanud liikmesriigi asutuste poolt tagasi võetud või kehtetuks tunnistatud, on see siduv selle liikmesriigi pädevatele asutustele ja kohtutele, kuhu töötajad lähetati. Järelikult ei saa vastuvõtva liikmesriigi kohus kontrollida E 101 tunnistuse kehtivust osas, mis puudutab tunnistuse väljastamise aluseks olnud asjaolude hindamist, eelkõige liikmesriigis asukohta omava ettevõtja ja selle ettevõtja poolt mõne teise liikmesriigi territooriumile lähetatud töötajate vahelise otsese suhte olemasolu töötajate lähetusperioodi kestel määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a mõttes koostoimes otsuse nr 128 punktiga 1.

Kolmas küsimus

34 Arvestades vastust esimesele ja teisele küsimusele, ei ole vaja kolmandale küsimusele vastata.

Kohtukulud

35 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega kaasnenud kohtukulusid, v.a. põhikohtuasja poolt kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

Niikaua kui nõukogu 21. märtsi 1972. aasta määruse (EMÜ) nr 574/72, millega määratakse kindlaks määruse (EMÜ) nr 1408/71 rakendamise kord – nõukogu 2. juuni 1983. aasta määrusega (EMÜ) nr 2001/83 muudetud ja täiendatud versioonis, mida on muudetud

nõukogu 25. juuni 1991. aasta määrusega (EMÜ) nr 2195/91 – artikli 11 lõike 1 punkti a alusel välja antud E 101 tunnistust ei ole tunnistuse väljastanud liikmesriigi asutuste poolt tagasi võetud või kehtetuks tunnistatud, on see siduv selle liikmesriigi pädevatele asutustele ja kohtutele, kuhu töötajad lähetati. Järelikult ei saa vastuvõtva liikmesriigi kohus kontrollida E 101 tunnistuse kehtivust osas, mis puudutab tunnistuse väljastamise aluseks olnud asjaolude hindamist, eelkõige liikmesriigis asukohta omava ettevõtja ja selle ettevõtja poolt mõne teise liikmesriigi territooriumile lähetatud töötajate vahelise otsese suhte olemasolu töötajate lähetusperioodi kestel 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes – määrusega (EMÜ) nr 2001/83 muudetud ja täiendatud versioonis, mida on muudetud määrusega (EMÜ) nr 2195/91 – artikli 14 lõike 1 punkti a mõttes koostoimes võõrtööliste sotsiaalkindlustuse halduskomisjoni 17. oktoobri 1985. aasta otsuse nr 128, mis käsitleb määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a ning artikli 14b lõike 1 kohaldamist, punktiga 1.

Allkirjad

* Kohtumenetluse keel: hollandi.